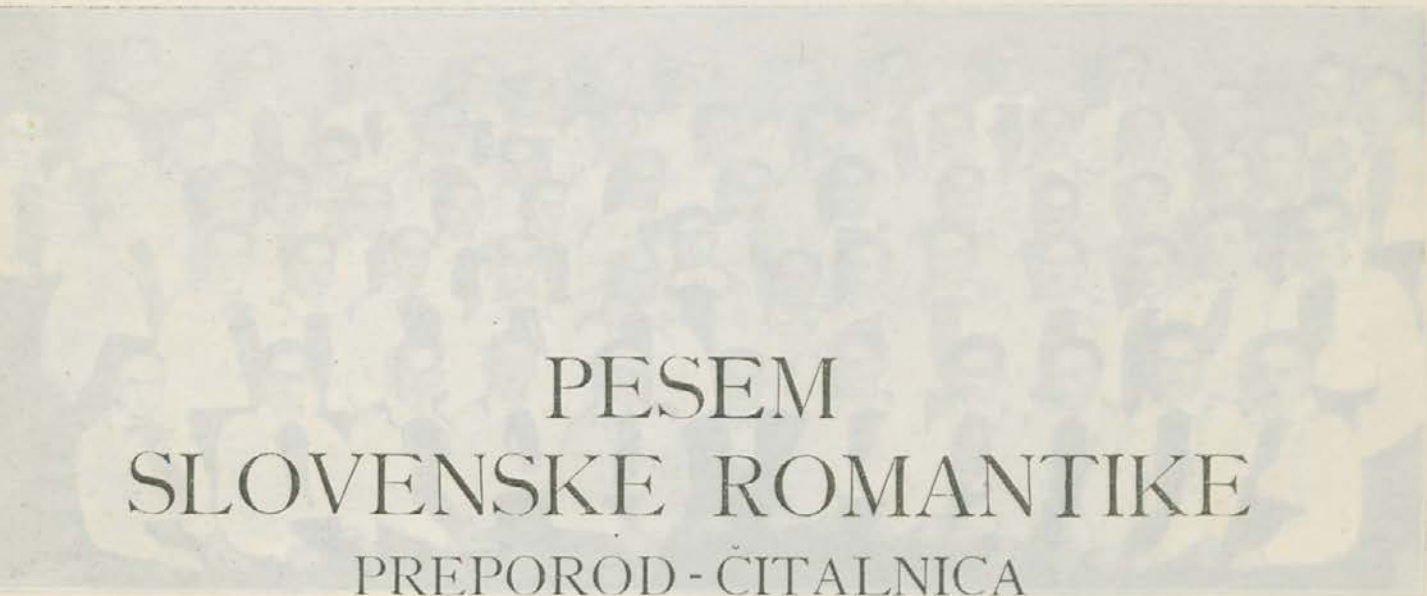

twineja po Jugoslaviji
Beograd, 10.4.1940

AKADEMSKI PEVSKI ZBOR V LJUBLJANI

PESEM
SLOVENSKE ROMANTIKE
PREPOROD - ČITALNICA

KONCERT VODI MAROLT FRANCE
1940

CENA 2 DIN

KONCERTNI SPORED

1. Volarič Hrabroslav: Izgubljeni cvet
2. Ipavec Gustav: Danici
3. Jenko Davorin: Na moru
4. Nedvěd Anton: Popotnikova pesem
5. Sachs Alojzij: Vzdihi
6. Michl Josip: Sokratova smrt
7. Hajdrih Anton: Jadransko morje

ODMOR

8. Ipavec Benjamin: Zapuščena
9. Jenko Davorin: Vabilo
10. Mašek Kamilo: Mlatiči
11. Fr. S. Vilhar: Guslam
12. Gerbič Fran: Rožmarin
13. Michl Josip: Atila in ribič
14. Hajdrih Anton: Hercegovska

1. Izgubljeni cvet

Besede: Simon Gregorčič

Sinoči je pela
ko slavček ljubó,
zakaj pa je danes
rosnó nje okó?

Imela je vrtec,
oj vrtec krasán,
ko davi je vstala
bil cvet je obrán.

Sinoči cvetoča,
rudeča ko krí,
zakaj pa jej danes
obrazek bledí?

Oh, cvetje je rahlo,
čez noč se ospè;
a žal je še meni
po njem, o deklè!

Tja doli po polji
pa stopa nekdo,
on cvet je potrgal,
zdaj — uka glasno!

2. Danici

Besede: M. Valjavec

Al' na tujem tudi zvezda me poznaš,
ker na mene doli kot doma migljaš?
Zgodnja vzbujevalka,
dne oznanjevalka,
al' me še poznaš?

Jaz poznam še dobro tebe, zvezdica,
stara mati so te mi zaznamila.
Kadar prisvetila,
s' me iz sna vzbudila
daleč tam doma.

3. Na moru

Dunte vetri, dunte s gora
i planina visokija.
Sred pučine sinjeg mora
ladja moja zaman gnije.
Bela jadra zaman stoje
naperena kao krila,
a mornari tužno broje
dane što ih tuga svila.
Dunte vetri, dunte, oj!

Dunte vetri mili dragi,
da ja spasem ladju moju.
Dunte vetri, mili, blagi!
Dunte vetri, mili, dragi,
da ja spasem ladju moju!
Nećete li duvat, blagi,
a vi krente burnost svoju
i razbite ladju moju!

4. Popotnikova pesem

Besede: Janez Strel

Popotnik pridem čez goró,
od doma vzel sem že slovó,
in kamor se oko ozré,
povsod se mi nov svet odpré.

Tud' tukaj solnce gre okrog,
dolino vidim, hrib in log,
pa solnce naše bolj blišči
in hrib naš lepše zeleni.

Tud' tu cveto cvetičice,
po njih šume čebelice,
pa naših rož je lepši cvet,
čebelic naših slajši med.

Skoz mesta hodim in vasi,
povsod drugač' se govori.
Jaz tujc' nikogar ne poznam
in sred ljudi povsod sem sam.

Dežela ljuba, kje ležiš,
ki jezik moj mi govoriš,
kjer znanci moji še živé,
prijat' lji moji v grobih spé?

Zdihujem, vprašam vedno: kje?
Prijat' lji, k vam želi srce!
Peruti imeti si želim,
da k vam domov ko ptič zletim

5. Vzdih

Besede: Oton Župančič

Rasti mi, rasti, trávica,
trava zelena ti —
bolna je moja glávica,
v srcu radosti ni.

Zemlja, oj, zemlja rodna ti —
kakor od jablane cvet
jaz sem od tebe ločil se,
moral sem v tují svet.

Težko živeti je, težko brez
vernih tovarišev,
težko trpeti je daleč od
bratov, od starišev.

Kadar utrujen po cesti greš,
nihče ne praša te, kam?
sredi vrveče množice
čutiš najbolj, kak si sam.

6. Sokratova smrt.

Besede: Anton Aškerc

Po ječi plava tiha, pozna noč...
In Sokrat se vzbudi, in nemo zroč
pred sebe v temo modrijan posluša...
Nič!... To so sanje, ki jih vidi duša.

»Zaprto, ko hudodelnik sem zaprt!
In kmalu pride pome blede smrt!

Zakaj sem tu? Tajil sem jim bogove,
kazil mladino, širil uke nove...

Kaj ni vse res?! Saj ni nikjer bogov!
In kakršen je kdo, tak bog njegov...

Le spavajte zdaj v miru mi, rojaki,
Atenčani preljubi, poštenjaki!

Sodniki moji, zdaj ste brez skrbi...
Mladine filozof več ne kazi...

Krepost sem ljubil in učil resnico,
zato so vrgli v to-le me temnico!

Zapr, ko hudodelnik sem zaprt...
Obsojen ko razbojnik sem na smrt.

Kdo prišel k meni je? Kryniki moji?...
»Mi smo, mi smo! Učenci zvesti tvoji!«

»Ah, vi ste?! Pa že drugikrat nocoj!«
»Da, spet stojimo, mojster pred teboj...«

In mesec sveti v tesno, vlažno sobo
z mrtvaško in bledikasto svetlobo...

In nič ne reče Platon, le stoji
pred Sokratom pa joče in ihti...

In Ksenofon stoji potr, in gleda
v tla kakor kip pa stiska usta blede...

A Kriton pravi: »Bliža se gorjé,
naš ljubi mojster! Poka mi srce!«

»In kaj je, Kriton, kaj je? Ali z Dela
v Pirej že sveta ladja je prispela?»

Dotekel torej je nocoj obrok?
Prijetelji, to vaš pomeni jok?»

»Da, ladja je prispela... zašepče
učenec Kriton... Kak mu glas trepeče!

A brž se ojunaci: »Mojster moj!
Naš jok ti ne pomaga več nocoj!

Učitelj naš, o modrijan častiti,
trenutka zdaj ne smemo zamuditi!

Ne čakaj, da te tukaj najde dan!
O, beži z nami! Konj je osedlan!

Pred vrati čaka, koplje že s kopiti...
Naprej z menoj! Hej, čas je še uiti!

Pokaj bi čakal smrti, čist, nekriv?!
Uidi rajši ji čez mejo živ!«...

»Tako, moj Kriton?! Želel bi ti mari,
da kriv bi v smrt šel tvoj učitelj stari?!

Ne, ne, prijatelji! Jaz ne bežim
nikamor! Smrti jaz se ne bojim!

O hvala vam, učenci, za sočutje,
ki kažete mi vi ga to trenutje!

Zdravstvujte mi!... Ne plakajte tako!
Ah, težko tudi meni je slovó!...

Zdravstvujte! Ljubite krepost, resnico,
četudi vas kaznujejo s temnico!

Prispel je torej z Dela sveti brod...
In pohujšljivec mora v smrt odtod...

Zdravstvujte! Dan se svita za gorami...
Moj duh, učenci, bode vedno z vami...

Prijatelji predragi, vi moj up!
In Sokrat v pričo njih izpije strup.

7. Jadransko morje

Besede: Simon Jenko

Buči, morje adrijansko!
Bilo nekđaj si slovansko,
ko po tebi hrastov brod
vozil je slovanski rod.

Ko ob tebi mesta bela
naših dedov so cvetela,
ko so jadra njih vojské,
so nosila njih imé.

Molči, morje! Kam si djalo,
al' si ladje pokopalo,
jih razbilo ob peči,
da jih videti več ni?

Ni jih morje potopilo,
ni jih ob peči razbilo;
da jih videti ni več,
tega kriv je tuji meč.

8. Zapuščena

Besede: Francé Prešeren

Je za družega dekleta
zdaj ljubezen tvoja vneta;
jezik ji lažniv' obeta,
jo peljati pred oltar;
Bog te obvar!

Da prisegel, si obljubil,
da boš mene samo ljubil,
da ne boš ti druge snubil,
ni ti v mislih več nikdar,
Bog te obvar!

Da srcé, ki je gorelo
le za té, življenje celo
nikdar več ne bo veselo,
kaj je tebi tega mar;
Bog te obvar!

Bog obvar te zdaj in vedno,
Bog obvar te z ljubco čedno,
Bog men' uro daj posledno
pred, ko gresta pred oltar,
Bog te obvar!

9. Vabilo

Besede: Simon Jenko

Ljubica, pojd' z menoj,
lepa je noč nocoj.
Bova svatvala,
ljubica pojd' z menoj.

Luna naj bode mi
priča molčéča.
K plesu naj gode mi
voda šumeča.

Zvezde pa zlate
pridejo v svate.
Ljubica pojd' z menoj,
nič se nikar ne boj.

Pojdi, le pojd' z menoj,
nič se nikar ne boj:
Lepa je noč nocoj,
bova svatvala.

Oh, pojd' z menoj,
nič se ne boj!

10. Mlatiči

Besede: Blaž Potočnik

Le zasučimo butice
in začnimo v vrsti bit',
vse, kar so našele žnjice,
mora nam pod cepe prit'.
Pika poka, pika poka...

Pokaj cepec in razbijaj,
da vse zrnje odleti,
hitro, urno se mi zvijaj,
to me srčno veseli.
Pika pok, pika pok...

Kdor le pika in pa stoka,
služil si bo komaj krop;
prav mlatič tako naj poka,
da od poda skače snop.
Pika, pok, pika pok...

11. Guslam

Besede: Jovan Sundečić

Gusle slatke, gusle mile,
gusle pune čarne sile,
nami ste od Boga dar!
Posred muka, posred bieda,
tvrda ropstva, oštra leda,
vaš nas vazda grija žar.

Našim ranam i bolovim,
našim negvam i okovim
odoljen nam bjesto vi;
i sporišta sporna bilja
s vami vazda do obilja,
nalazismo sebi mi!

Hajte, gusle, kripite nas,
hajte, zlatne, budite nas,
dok nas mine mrtvi san!
Hajte, drage gusle naše,
dok uz zvučne strune vaše
nam ne svane Spasov dan!

Kripite nas, budite nas,
dižite nas, mičite nas!
Svete gusle, svet vaš poj!
Nove snage, nove sile
nek uliva nam u žile
i sokoli nas na boj!

Za narodnost, za slobodu,
za izbavu svome radu,
kad ga biesan tlači vrag:
Gusle naše, gusle mile,
gusle pune čarne sile,
spasujte nam ime, prag!

12. Rožmarin

Besede: Rudolf Maister (Vojanov)

Cvete dekletu rožmarin,
oj, rožmarin zelen.
Ne našel bi v deželah treh
fant goršega noben.
Oj, cveti, cveti, rožmarin
in dehti skozi vas.

Pod okno pride fantič zal:
»Zdaj moram v boj krvav.
Daj rožmarina lepega
še šopek mi v pozdrav.
Ko puške bodo pokale,
naté mi bo spomin.«

In dekle v oknu skloni se,
vršič utrga mlad,
pa solzna vsa ga fantiču
pripne za gumbič zlat.
»Na rožmarinček, fantič moj,
ker ljubim te srčno.«

Pa slanica mrzla pala je
na širno, širno plan
in v jutru bil je rožmarin
na oknu ves požgan.
Oj, plakaj, plakaj, dekle ti!
Oj, z Bogom rožmarin!

Ko bil je rožmarin požgán,
zadele krogle tri
v srcé so fanta in vršič
mu pal je v srčno [črno]* kri.
Oj, sijaj, zlato solnce ti,
na mrtvi rožmarin!

13. Atila in ribič

Besede: Anton Aškerc

Razsut je in požgan Oglej,
Kralj Atila drevi naprej
ko burja ob obali.
Mori, podira, pali...

»Naj vidi tudi tod zdaj svet
ob Adriji za mano sled!
Vse v moji je oblasti
odslej, vse v moji lasti!

A kar se mi postavi v bran,
pogine naj še tisti dan!
Porušite, požgite,
po poti vse pobijte!«

In dalje, dalje ko vihar
divja ob morju hunski car.
Pred njim ljudje bežijo,
za njim vasi gorijo.

Pred njim je strah, drget, trepet,
za njim je opustošen svet
in mesta v razvalinah,
gradovi v podrtinah...

Prijaha Atila nekoč
pred portič ribiški pod noč.
Sedi na iskrem vranu,
pa gleda po pristanu.

In dalje, dalje hunski car
divja po svetu ko vihar.
Pred njim ljudje bežijo,
za njim vasi gorijo.

Na nebu mesec plameni
in morje pljuska in šumi...
Star ribič sak izpira
pa v Huna se ozira...

»He, starec, ali te ni strah
pred mano? Ne trepečeš plah?
Veš, kdo sem? Gospodar tvoj,
kralj Atila, vladar tvoj!

Če mignem, tudi tvoj pristan
izgine brž pod morsko plan,
in ti se zgrudiš v krvi —
ne zadnji, niti prvi!«

»Kaj, ti si Atila?!... To znaš?
Z uničevanjem se baháš?!
Potem jaz več umejem!
Zato se ti le smejem!

Kdor le podira, ne bojim
se ga, še manje ga častim!
Le kdor ustvarja, zida,
junak je tak kaj prida!«

»Imej svoj čoln in svoj pristan!
Imej življenje, modrijan
edini, ki na hoji
ga bojni slišim svoji!«

14. Hercegovska

Besede: France Ceynar

Orli rojeni na skali studeni,
nam brez svobode življenja več ni;
mi se ne umaknemo sili nobeni;
bratje na vrage, svoboda zasij!

Naše deve so jokale,
Boga klicale v pomoč,
naše majke so plakale,
zdihovala v temno noč.

Oj ti zemlja, ti sirota,
polna jada, polna srag,
lastni deci nimaš kota,
zapuščen je doma prag.

Dan je napočil krvave osvete,
polna je kupa, vzkipele je črt;
orli grmimo na vrage preklete:
Bratje, nesimo jim pravdo in smrt!